

sættelse. Nuvel, dette er sket adskillige Steder. Ingen kan nægte det, og ingen vil nægte det. Men er dette en nødvendig Følge af Skattevedtægten? Eller i alt Fald: i hvor stor Udstrækning er det en nødvendig Følge deraf?

Der har i Sommer lydt et Stikord, der gaar ud paa, at man vil vælte Skylden over paa de kommunale Raad. Dette er naturligvis kun Snak. Men selvfølgelig er det lige saa nødvendigt som berettiget at undersøge, hvorledes de forskellige Raad have anvendt Reglerne, hvorledes de have bevæget sig indenfor de dem foreskrevne Rammer. Det hele var jo nyt og til Dels ukendt. Nyt var det ved Ligningen paa Landet at fastsætte en bestemt Indkomst for hver enkelt og saa at operere med denne Indkomst med Tillæg og Fradrag, og nyt var det for den enkelte Skatteyder at skulle opgøre og opgive sin Skatteindtægt, nyt for Landbrugeren at skulle ansætte sin Aarsindtægt i Penges Værdi til en bestemt Sum. Fra begge Sider, fra begge Parter kan der være begaaet Fejl, væsentlige Fejl, men let forklarlige Fejl, da det gjaldt den første Gang, den første Anvendelse af Reglerne. Og sikkert er det, at der foreligger Ligninger, hvor disse Fejl ere saa klare og saa aabenbare som muligt, Ligninger, hvor man næsten fuldstændig har sat sig ud over Lejlighedsmomentet, saa godt som ikke har anvendt Nedsættelse og Tillæg, men lavet en ren og bar Indkomstskat, og saa skal jo Resultatet blive galt, saa skal det give en uforholdsmæssig Beskatning af de mindre Indkomster. Lige saa sikkert foreligger der ogsaa Selvangivelser, som Ligningsmyndighederne ikke burde have taget for gode Varer, og som ogsaa maa give et forkert Resultat. Men intet af dette er jo den kommunale Skattelovs Skyld eller viser Fejl ved den. Det viser kun, at alt nyt kan give Anledning til Fejltagelser, til Fejlanvendelser, som man efterhaanden maa vænne sig fra, som man, efterhaanden som man vinder Erfaring, maa faa rettede.

Og det er jo ogsaa saa, at man nu rundt om hører fra de kommunale Raad, hvor Ligningen har været utilfredsstillende, at de nu forstaa, hvor Fejlen har ligget, have forstaaet det dels ved deres egne Overvejelser, dels ved at samtale og raadslaa derom med andre Ligningsmyndigheder, hvor Ligningen har været tilfredsstillende, og paa samme Maade er der sikkert ogsaa mange, hvis Selvangivelser have været ganske urigtige, som til næste Gang

selv ville have bedre Forstaaelse, eller hvor i modsat Fald de kommunale Raad ville vide ikke for anden Gang at tage en saadan Selvangivelse for gode Varer. Men i begge Retninger er det jo Praksis, Erfaringen, der her skal bringe bedre Resultater.

Ingen Lovregel og derfor heller ingen Ændring i den kommunale Skattelov kan bringe de rette Selvangivelser; herom bringer Loven allerede alt tilstrækkeligt. Den paalægger Ligningsmyndigheden at skaffe sig Oplysning om den paagældendes hele økonomiske Stilling og Lejlighed. Den giver Ligningsmyndigheden Ret til selv at ansætte deres Indkomst og Formue, hvis Angivelse synes dem at være for lav, og den lægger hele Bevisbyrden over paa den, hvis Selvangivelse ikke er tagen til Følge som for lav. I den Retning tiltrænges sikkert ingen Lovændring, men vel nok større Kritik, større Agtpaaagivenhed hos Ligningsmyndighederne overfor de forskellige for dem opgivne Indkomster.

Hvad saa Ligningen angaar, saa maa det jo erindres her, at man hyppig endnu slet ikke har brugt de Rammer fuldt ud, som Loven har sat. Man klager over, at Rammerne ere for snævre, at Ligningsmyndigheden er bleven for indsnævret i sin Virksomhed, men i mange Amtsvedtægter har man snævrere Rammer end Lovens. Man har nedsat § 7s Tal for Tillægene for Kildeartsbeskatningen, og i de allerfleste Købstæder har man slet ikke brugt dem, der har man sat alle disse Tillæg ned til Nul. Paa disse Steder maa man jo dog først have brugt Loven, først have gjort Rammerne saa vide, som Loven tilsteder det, før man med nogen som helst Rimelighed kan klage over, at Rammerne ere for snævre.

I de fleste Købstæder har man, som jeg lige har bemærket, slet ikke medtaget Tillægene. Det er derfor karakteristisk for meget af den Skattekritik, man har hørt, at høre det ærede Medlem for Odense Amts Iste Valgkreds (Marott) staa op og fortælle os om Ligningen i Odense. Gennemgaaende synes jo det ærede Medlem, at Ligningen i Odense er god. Han udtaler, at der var arbejdet der med stort Held paa en retfærdig Ligning. Men, sagde det ærede Medlem, skønt man lagde Ligningen saa snævert op til Lovens Bestemmelser som vel muligt, undgik man dog ikke, at mange af de store Skatteydere fik betydelig Lettelse, og det ærede Medlem gentog: saa snævert op ad Lovens Bestemmelser som